

Samlede digte

© by Tove Ditlevsen, 1939, 1942, 1947, 1955, 1961, 1969, 1973

Til en lille pige. Efterladte digte

© 1978 by Gyldendalske Boghandel,

Nordisk Forlag A/S Copenhagen

Samlede digte © 1996 by Gyldendalske Boghandel,

Nordisk Forlag A/S, Copenhagen

Omslag: Iben Kofod

Tilrettelæggelse: Sven Reiner Johansen

Bogen er sat med Stempel Garamond hos NB PrePress, København

og trykt hos Nordisk Bogproduktion A.S., Haslev

Printed in Denmark 1996

ISBN 87-00-25718-4

PIGESIND

1939

ALENE FOR DIG .

Der brænder et lys i natten,
det brænder alene for mig,
og puster jeg til det, så flammer det op,
og flammer alene for mig. -
Men taler du stille, og hvisker du tyst,
er lyset pludselig mere end lyst
og brænder dybt i mit eget bryst,
- alene for dig. -

LIVETS TRÆ .

På skillelinien mellem lys og skygge
ved skovens grænse står et ensomt træ
og hvisker stille om en svunden lykke.

Halvt gemt i mørket rækkes skjulte grene
i bleg fortvivelse mod livets lys,
skønt også lysets halve træ er ene -

og fine blade, gennemsigtig hvide
af lysets skønhed, skælver som i længsel
mod mørkets sorte mystisk-dunkle side.

Og dybt fra jordens underfulde indre
de stærke rødder henter livets kraft,
men ingen kraft det syge træ kan lindre.

Kun midt på stammen gror et vildsomt skud,
det måtte helt af træts længsel fødes.
En nat, da stormen piskede dets krone,
det spired' ungt, hvor lys og mørke brødes.

Ej lysets barn og aldrig helt i skygge
det ynkes over træts usle lod
og sang i natten om en fremmed lykke.

Syng, vilde skud på livets store stamme,
i længsel født, foragtet, ensom, elsket.
Velsignet du, der bærer kunstens flamme.

TIL MIT DØDE BARN

Aldrig hørte jeg din spæde stemme,
aldrig smilte dine blege læber til mig,
men de bitte, bitte fødders spark
vil jeg aldrig nogen sinde glemme.

Du var alt mit håb og al min glæde,
helt beskyttet lå du inden i mig, –
al min længsel, livets store drøm.
– Å – og dine fødder var så spæde.

Vi har været sammen mange dage,
al min næring delte jeg jo med dig.
Hvad kan du og jeg vel gøre for,
at vi begge to var alt for svage.

Lille barn, nu skal du aldrig mærke
livets hede puls i godt og ondt. –
Godt det samme, sov kun sødt, min dreng,
vi må bukke under for de stærke.

Se, jeg kysser dine kolde hænder,
glad at jeg endnu en stund kan nå dig,
stille kysser jeg dig, uden tårer, –
selv om gråden i min strube brænder.

Når de kommer med den hvide kiste,
skal du ikke være bange, mor går med dig,
i din lille silkeskjorte skal jeg klæde
dig for første gang – og allersidste.

Jeg vil lege, du har levet nogle dage,
jeg vil tænke mig, at du har smilet til mig,
og din lille mund har suget af mit bryst,
så der ingen dråbe er tilbage.

Å, så hårdt de mænd med kisten træder,
brystet spænder meningsløst imod dig.
Lille barn, min gyldne, døde drøm. –
Dine fødder kysser jeg – og græder.

ANGER

Fem korte, gyldne minutter
sov jeg engang ved din side,
fordi jeg var træt af at ligge
og se dig sove og sove.

Nu, du er borte, forstår jeg,
det kun er en straf for den synd,
at jeg engang har kunnet
sove, mens du var hos mig.

Tre hundrede lange sekunder
 hvor jeg burde sitret af lykke
 og lyttet mig ind i din sjæl
 med øret tæt ved dit hjerte.

Jeg kunne ha' holdt mine hænder
 varsomt omkring dit hoved
 og skælvet i inderlig glæde,
 fordi du lå ved min side.

Jeg kunne med åbne øjne
 og spændte sanser ha' suget
 dit væsen ind i mit eget
 og bundet dig til mig for evigt.

Nu er du borte, og jeg må
 til evige tider angre
 de spildte minutter, jeg ikke
 sansed, at du var hos mig.

I tusindvis af minutter
 må mennesker ørkesløst angre,
 fem korte, gyldne minutter,
 de ikke burde ha' sovet.

ANGST

Jeg er vågnet i natten og har tændt lys,
 hvorfor – det aner jeg næppe,
 dør er vandfadet, dør er den gule væg,
 og dør er det brune tæppe. –
 Men selv er jeg tvunget og slæbt af sted
 over dybe, angstfulde vande,
 fordi noget iskoldt og skæbnebestemt
 har lagt sig over min pande.

Tyst brænder lyset i nattens ro,
 kom, nu jeg er vågen, til mig,
 og sig, du grusomme, altbeherskende
 magt, hvad det er, du vil mig.
 Ejers du ikke medlidenhed?
 Se, jeg er træt af at kæmpe,
 over mig skyller nat efter nat
 en angst, som intet kan dæmpe.

Er der mon verdenshave af angst,
 hvor hver eneste lille dråbe
 er bestemt til at dryppe sin gift i mit sind,
 til det glemmer at elske og håbe?
 Er der da oceaner af angst,
 hvor hver eneste lille bølge
 er bestemt til at skylle hen over mig
 med gråd og gru i sit følge?

Måske blev der givet mig evner og kræfter
 til mere end jeg kan bære,
 så rodløs, så angst og fortvivlet som jeg,
 kan kun de dødsdømte være.
 Kunne jeg ønske i denne stund,
 jeg ønskede mig fri for den gave,
 for skal det koste mit liv og forstand,
 vil jeg ikke være dens slave.

Jeg vågned i natten og tændte lys,
 fordi noget ondt har sat sig
 fast ved mit hjerte og vokser dør,
 til alt smukt og godt har forladt mig.
 Jeg ville så gerne sove trygt
 med min hånd mod det kølige lagen,
 hvorfor tvinges jeg ind i så dyb en nat,
 når jeg elsker lyset og dagen?

ERKENDELSE

Vi to må aldrig, aldrig mere skilles,
hør efter hvad jeg siger dig, du kære,
vor lykke er så stor, at du skal vide,
at der er grænser for, hvad jeg kan bære.

Derhjemme havde vi engang en vase,
det var mig meget strengt forbudt at røre,
den var så stor og tung, kunsthåndigt smykket
med rosenknopper, der var små og skøre.

Og kun fordi det var så vildt og dristigt,
i al den spænding det forbudte tænder,
tog jeg en dag den vase ned og følte
dens ædle form imellem mine hænder.

Og sære tanker strejfede min hjerne,
åh, den var stor og tung og jeg så lille,
at knuse den var ondt og helt fantastisk,
men jeg blev angst, fordi jeg gerne ville.

I eviglange, spændende sekunder
stod jeg og kæmped med den onde stemme,
der hviskede: „Gør nu noget rigtig farligt
i dag, hvor du er helt alene hjemme.“

Og stærke magter tvang mig til at slippe.
Nu bliver verden ond og uden glæder.
Ti tusind skår skal aldrig mere heles,
de gode engle vender sig og græder.

— — —
Jeg vil jo, at du skal kende mig og vide:
Alt, hvad man dyrt betror mig, glider fra mig,
og derfor — for vor store lykkes skyld,
min ven, hold ikke slet så meget af mig. —

BLEG ER DU

Bleg er du som det svage måneskær,
der lyser fint og spinkelt gennem ruden,
— og kan jeg ikke være dig foruden,
er du mig altid nær i måneskin.

Blid er din stemme som den svale vind,
der let og sorgløst hvirvler gennem løvet,
og dersom dine ord gør mig bedrøvet,
da trøstes jeg af vindens milde leg.

Sært er dit væsen som en nats mystik,
der løftes af en lys og munter morgen,
og er du langt fra mig, da dæmpes sorgen
af nattens tungsind, der er ét med mit.

Fin er din tanke som det gyldne lys,
der hviler over pandens bløde hvælven,
og kun i dine hænders svage skælven
fornemmer jeg din lille bange puls.

“Ak, du er meget mere ren end jeg. —
I dine læbers pigeblide ynde
så jeg kun trang og vilje til at synde,
og derfor syndede jeg dybt mod dig.

Kun i en kølig og krystalklar nat,
hvor alt og alle hviler tavst og stille,
er dine øjne atter blå og milde
og lyser fjernt fra mig og uden angst.

Nej, ingenting var mer som før – den blinde, nervøse larm af liv gik helt i stå, og ingen ved, hvad natten tænkte på, den sov så lydhør som en elsket kvinde.

Og tårne rakte stumt mod rummets øde, der spredte sig i tåget stjernestøv, og vinden sitred i det våde løv, endnu vemodig af den gråd, der døde.

Kanalens mørke vande slog mod stranden med bløde lyde som et barn i drøm, og lyset skælved i den sorte strøm som dag og nat, der leger med hinanden.

Alt var så skønt, al smerte grå og støvet var skyllet væk af himlens hede gråd, og byen lå dér, månelys og våd, og glemte helt hvorfor den var bedrøvet.

Den sov så blidt og var dog drømmevågen, en kirkeklokke slog tre sprøde slag, og natten kom imod os, angst for dag, til vi gik bort med den i morgentågen.

SLANGEN I PARADISET

En dreng gik omkring i den store by og følte sig ene og skuffet, så traf han en pige, der var så sød, som ingen han før havde truffet.

De kyssed hinanden længe og tit under skovens tætteste grene

og blev enige om, at de aldrig mer ville gå og være alene.

Men en dag listed skæbnen sig efter de to, og satte sig ved deres side; de var i Rialto og se „En vampyr“ eller „Hun, som lod mændene lide“.

Besnæret blev drengen som aldrig før af Dietrichs livstrætte ynde, med brændende øjne han følger, hvordan hun får mænd til at falde og synde.

Han slipper den hånd, der lagdes i hans så trygt, da lyset blev slukket, og stirrer betaget på lærredet op, fjern og tilbager trukket.

Han elsker hende, den sag er klar, den herlige kvinde deroppe, den dumme tøs, dér sidder og glør, kan for fremtiden rende og hoppe.

Han skæver i smug til sit hjertes skat og ser, hun er rød på næsen, tænk at han virkelig indtil nu har trillet rundt med det væsen.

Farvel Marlene, der anes til slut en sjæl bag den kolde mine, hun dør med den elskedes kys på sin mund og begge hans hænder i sine.

Så er det sket, og lyset bli'r tændt, forbi er de måneskinsnætter. Kontrolløren råber med mellemrum: „Der er kun bestilte billetter.“

Det regner derude, han fryser lidt
under den tynde frakke,
en gang imellem svarer han mut,
men pigen bli'r ved med at snakke.

Men der hvor hun bor er der skummelt og mørkt
og mørkt er der osse på trappen,
(ja ganske vist kan der jo godt blive lys,
man skal bare trykke på knappen).

Men én fugl i hånden er bedre end ti
på taget skulle jeg mene –
da hun trykket sin varme mund mod hans,
tænk – så glemte han helt Marlene.

JEG ELSKER DIG

Jeg elsker dig, fordi dit væsen blaftrer
imod mig som et tællelys i træk.

Jeg elsker dig, for når jeg tror, jeg har dig,
så blæser lyset ud, og du er væk.

Jeg elsker dig, fordi du ikke vrøvler
om giftermål og ring og den slags ting,
en kærlighed som vor, så sød og flygtig,
må ikke slutes inde i en ring.

For jeg vil aldrig stoppe dine strømper
og se dig uredt og i morgensko. –
Og du skal ikke se mig træt og gnaven
opvarte i en fedtet kimono.

Nej, vi skal mødes i de sene timer,
og danse, danse hele natten hen, –

og du skal ikke spørge, intet love
– for løfter bryder vi jo blot igen.

Du ser mig kun ved aften klædt i silke,
i fest og farver vil mit minde stå.
Engang, når du får stunder til at tænke,
skal du ha noget smukt at tænke på. –

EN KVINDES FRYGT

Vi elsker hinanden, og alting er godt,
over dagene råder kun du,
men måske vil du elske en kvinde engang,
der ikke er født endnu.

Du sir jeg er sød, og du kysser min mund,
jeg stryger dit mørke hår,
men af alt hvad jeg ved er det sikreste det,
at lykken skal knuses af år.

Og alt det du elsker og knæler for nu
og drømmer og længes og ved,
skal visne og falme og svinde og dø
i glemsels uendelighed.

Du stirrer dig blind i den lysende nat
på min ungdom og alt det du ser,
men imellem os står, hvad du ikke kan se,
en ganske ung pige og ler.

Hun er yngre end jeg, for endnu er hun kun
som en strofe i moderens sind,
men hun vokser sig op til dit hjerte en dag
og gør dig beruset og blind.

KVINDESIND

1955

*- At fange en stemning, at gribe en tanke
af flydende klarhed og ånd,
det er som at holde et ufuldbærent
og skælvende liv i sin hånd.*

*Det skal man klæde i ord, og af strofer
forme en skærmende dragt,
for at nogen igennem den fjernt kan skimte
alt det, man aldrig får sagt.*

DEN NIENDE MÅNED

Det er i den niende måned, verden
venter i lydhør vågen –
højtideligt træder de fromme stjerner
frem af septembertågen.

Henover havens og skovenes træer
går månen så høstligt svanger,
påkaldt af ensomme menneskehjerters
usete længsel og anger.

Bladene falder, og æblerne falder
fra alle betyngede grene,
dugdråber falder som gråd fra et væsen,
der føler sig bange og ene.

Ude i rummet trædes den store
vugge på lydløse gænger,
til en efter en de ufødte vågner
og ikke kan sove længer.

Så falder de også, som æblerne falder
blandt alle de faldende blade,
til moderhjertet, der ømt betynget,
sanker sin høst i lade.

Og jeg piller den gamle stopning op
og knytter garnet igen,
mens jeg spørger sagte: hvorlænge mon
de strømper holder, min ven?

MIN FORTID

Min fortid vil du kende, hvert minut
jeg leved før jeg traf dig, al min færden:
den er af fjern erindring gennembrudt
og sunket ind i mønstret om min verden.

Min fortid? Det er den, du favner nu;
en svigtet ven, et halvglemmt stævnemøde,
en svunden lykke, langsomt brudt itu,
et fællespunkt for levende og døde.

Et barn der leger med en hinkesten,
mer rød end virkelige hinkestene,
en nipsenål, en æbletyngtet gren,
en tiårs pige, tænkssom og alene.

„Men senere? De mænd der elsked dig?“
Jeg smiler lidt: å, det var ikke mange,
og jeg har glemt dem, det er bare mig,
der har forelsket mig så mange gange –

og altid i en mand, der lignede dig,
mer eller mindre: du er idealet,
udsprunget af min egen længsels magt,
sådan som store kunstnere har malet.

FOR HVER BEGYNDELSE

For hver begyndelse, ny og ren,
som det første blad i en stilebog,
hvor pennen danser på fine ben,
ført af en vilje, vågen og klog –

kommer en tomhed, et ingenting,
der råber på slutning og afrundethed;
et afbrudt fald uden store sving,
hvor den, der falder, af intet ved,

og kun skal sanse, at noget er hændt,
som havde han tabt i et ukendt spil –
et stilebogsblad, som livet har vendt,
og aldrig kommer tilbage til.

HVERDAG

Der er hul på din strømpe, kom her lad mig se:
en gammel stopning er slidt,
i den er en nål gået ud og ind,
førend dit liv blev mit.

En du har delt dine dage med
har siddet så hverdagstryk
som jeg, og ordnet et nøgle garn
med små, fortrolige ryk.

Du kan ikke forstå, jeg blir stille nu,
som man blir på en kirkegård,
mens nålen tøver i hånden, som om
den rørte et nylægt sår.

Men du er ikke let at vise bort,
du tror bestandig, jeg vil smutte fra dig,
men spør mig ikke mer – jeg bindes sært
og smerteligt til dem, der har holdt af mig.

Lidt blev tilbage, stykker af et liv,
jeg vraged, værgeløs mod min erindring –
jeg tier, tro mod disse nederlag,
og for din uro ved jeg ingen lindring.

SOMMERNAT

Til sidst blev vi så stille,
at øjeblikket stod,
som skåret ud af natten,
vi læned os imod.

Et fyrtårns fine pensel
henover havet gled,
og mildned fjerne bølgers
havøde ensomhed.

Vor kærlighed lå åben
og nyfødt, som et svar
på blæstens sagte kalden,
der toned øm og klar –

men vi var dødelige,
og øjeblikket svandt.
Nu ligger det og lyser
som sten i strandens kant.

TO SØSTRE

Min kærlighed og mit venskab
vandrer side om side,
som to forsmåede søstre,
der aldrig brød op i tide.

To flakkende lys, der ikke
får lov til at smelte sammen,
men mødes, når festen er omme,
i ensomheden og skammen.

De har en drøm om at finde
et blivende sted, og at lægge
forsmålet og ubrugt ømhed
hos en, der behøver dem begge.

De har ingen pris, sålidt som
værdighed eller alder,
de går bare om i verden
og kommer, når nogen kalder.

BØRNEFØDSELSDAG

Det altfor klare lys slår ud af døre,
der klaprer støjende som hjertets slag,
og alle vågner, bange for at røre
ved randen af en børnefødselsdag.

For nu blir alting afbrudt i sin bane,
et år forstyrres og forskubbes brat,
og alt, der dagligt hændte kun af vane,
forlades og forgår i denne nat.

Men når i aften stuerne er nøgne,
da vil jeg lede under tjørn og hylde,
og kysse skuffelsen fra dine øjne,
for dine uopfyldte ønskers skyld.

NÅR DU FORLADER MIG -

Når du forlader mig, angst for ord
i den efterårsklare morgen,
elsket af en, der bare tror
på ensomheden og sorgen,
står jeg urørlig, med brændende mund,
og ved du kommer tilbage,
og er mig nær i kys og blund
endnu nogle nætter og dage.

Dit fine og blege ansigt står,
træk for træk bag min pande,
dit sjældne smil, dit blonde hår,
øjnenes mørke rande.

Jeg lægger mig lidt, hvor vi lå i nat,
og drømmer os unge og trygge,
førend vi svigted og blev forladt
i hver sin erindrings skygge.

Jaget af timerne, slør for slør,
skal min lånte lykkedrøm briste,
for jeg har aldrig elsket før
og været så angst for at miste.

De voksne står omkring din lange hvile,
og du vil se, at de har masker på,
som sprækker, når de prøver på at smile,
og brister, når de søger at forstå.

Umage har de gjort sig, men de skygger
som høje gitre for din drøms palads,
og altfor stor forventning går i stykker
og falder klirrende som ting af glas.

De bringer gaver, viklet ind i snore
af guld og sølv, og svøbt i silketul:
at du kan ret betragte, hvad de gjorde
for alle dine kære ønskers skyld.

Da fatter du, hvor ene du er blevet,
for alt var drømt på bedre malet bund,
og altfor ofte set og gennemlevet;
det størkner sagte på din barnemund.

Dog har du medynk nok og plukker stille,
gemt bag et kys, en andens maskesmil,
som er for stort til dig, og du for lille,
til maskedrama i den store stil.

Ind i dit blod, der ængstes ved forandring,
går der en viden, kvalmende og sær,
den når engang dit hjerte på sin vandring
og skiller sig fra den, du mest har kær.

Du barn af mine lænder, af min vrede
og mørke kærlighed en stjålet stund:
jeg ser, at du er voksen allerede,
og kysser ikke mer din maskemund.

DU SPØRGER

Du spørger undrende, hvorfor jeg græder
i dette næsten hellige minut,
hvor vi har genopvækket glemte glæder,
og sjælens tunge ensomhed er brudt.

Med barnets sunde fred i dine lemmer,
og blikket fyldt af midlertidig ro,
er du for mig en lykkelig, der glemmer
et par sekunder, at vi dog er to.

Og du vil nærme dig med gode hænder,
med kys og ord, der ikke trøster mig –
jeg bærer på en sorg, du ikke kender,
jeg græder kun, fordi jeg elsker dig.

GENKENDELSE

Vi sad på bunden af natten,
endnu var det natternes tid,
og tid for dybsindig tale
og larmende spiritusvid.

Vinen sank i de mørke
flasker og gyldne glas,
vi ordnede store problemer
og satte hver ting på plads.

Rusen steg i vort hjerte,
og venskabsløfter blev lagt,
flager af gamle minder
faldt af vor fortids dragt.

Ungdommens dans mellem stjerner
– for nu var det mindernes tid –
udenfor brændte en vårnat
jomfrueligt ren og blid.

Vi sad på bunden af natten
og var hinanden så nær;
da så jeg, for jeg var værtinde,
dit ansigts fortabte skær.

Og jeg kendte dets stumme forladthed,
dets fjerne og bange smil,
som når man af vanvare spejler
sit ansigt i streng profil.

Du vendte dig om og så mig
i øjnene et sekund –
da vidste jeg, en eller anden
havde gjort dig ubodelig ondt.

Og for dig var der intet tilbage
af minder, undtagen ét;
det brændte som ild i dit hjerte,
uoverstået og hedt.

Vi sad på bunden af natten,
på bunden af al fortræd,
dér vandred en sorg forbi os
og tog al vor forløsning med.

Tavse forstod vi hinanden –
med løvfald i øjne og hår
hørte vi mændene tale
om svunden og oplevet vår.

Men selv var vi bare et stadium,
en gennemvandret egn,
opbrugt og overstået,
og faldet som høstlig regn.

DER BOR EN UNG PIGE –

Der bor en ung pige i mig, som ikke vil dø,
hun er ikke længere mig, og jeg ikke hende,
men hun stirrer på mig fra spejlet, i øjnenes sø,
som søger hun noget, hun ikke mere kan finde.

Hun har ikke andre i verden at spørge end mig:
hvor er mine drømme? og hvor er min tyveårs glæde?
Hvor er de uskyldige smil, den alvorlige leg?
Hvordan er mit pund forvaltet i årenes kæde?

Jeg prøver at fange det blege og lysende blik,
jeg prøver at holde den spærgende stemme tilbage,
og hører i hjertet en mild og bedrøvet musik,
en regnvejrstone af sagte dryppende klage.

„Din drøm var skrøbelig barn og dømt til at dø,
din renhed blev mindre ren af de ting du lærte –
mod stenbroen faldt dine fine og frugtbare frø
en aften, da virkeligheden brød ind i dit hjerte.

Du havde en pigelig drøm om et barn og en mand,
og du fik, hvad du pegede på, men var stadig alene,
så blev du tilbage i barndommens undrende land,
mens jeg går omkring og er til i en verden af stene.

Og det er din styrke og trøst, at du ikke er død,
men lever et sted som en spinkel og vigende skygge,
endskønt jeg har solgt dine drømme for hus og for brød,
og trukket dig ned i en smerte, der minder om lykke.

Og der er *min* frelse, at jeg kan fornemme din røst
som bølgeslag i mit blods tungsindige vandring –
du er mit forsvar, min uro og dybeste trøst,
bestandig og god gennem årenes liv og forandring.“

Der bor en ung pige i mig, der ikke kan dø,
før jeg selv blir træt af at tro, jeg engang var hende,
hun stirrer imod mig fra spejlet, i øjnenes sø,
efter noget, der altfor ofte er svært at finde.

EPISODE

Det var en episode
af redelig slags,
for vi var begge bundet
af andre relationer,
men ville eventyret
uforpligtende og straks,
og lokke af hinanden
sensommersøde toner.

Beherskede og voksne
og ikke unge mer,
glemte vi, at eventyr
foragter petitesseer,
og bringer os til verdener,
som andre ikke ser,
blandt trylleslotte, dværge
og forheksede prinsesser.

Så nåede solens stråler
det triste hotel,
eventyret slap os, og vi så,
at vi var nøgne,
og det der ikke måtte ske,
var sket alligevel,
og lever hemmeligt et sted
bag vore hverdagsøjne.

Siden kom der dage
uden eventyr –
vi mødes af og til, men
vore hjerter må vi dække.
Så mange Torneroser
går omkring i store byer,
dem ved jeg nu, så smerteligt,
at det er synd at vække.

ADVARSEL

Du elsker mig? Så skal du også kende
mit underlige hjertes sære spil,
for det kan bare drømme, ikke brænde
af længsel efter noget, der er til.

Det leder dig ad dunkle, øde stier,
som river dig til blods på vilde hegn.
Det synger tungt af tabte melodier
og elsker bare nattens storm og regn –

og blir du hos mig, lukkes det og tvinger
dig stadig længre bort fra sti og vej;
det kan kun flagre dumt og uden vinger,
og det gør ondt at kende det som jeg.

Du vækked Tornerose,
der sov i sit slot –
du var en prins af ædelt blod,
der gav mig vin at drikke.
Jeg hviskede ør og svimmel:
„Er det dig? Jeg sov så godt,
jeg tror jeg stak mig på en ten,
det blødte næsten ikke.

Alt synes så forandret,
men du er mig kendt,
dit ansigt lyser, som du bar
en stjerne inden i dig.“
„Jeg er en fornem kongesøn,
den gode fe har sendt,
at løse din fortryllelse
og elske og befri dig.

Mit rige vil jeg dele
alene med dig,
jeg søgte dig i hundred år
bag alle slottes tinder,
den dejligste prinsesse,
jeg mødte på min vej,
den eneste jeg drømte om
af alle verdens kvinder.“

Så bar du mig til hesten,
jeg lo, mens vi red,
på flugt fra onde hekse
over blå og stejle bjerge –
de vilde svaner strejfed os,
da dæmringen gled
fra dalen, hvor Snehvide
dækked bord for sine dværge.